



„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VIII. Luna Iunie No. 6
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONȚINUTUL

| | |
|--|----|
| LUPTA PENTRU CREDINȚĂ | 83 |
| Definiția credinței | 84 |
| Viata prin credință | 85 |
| Dreptatea prin credință | 86 |
| Exan-inarea de sine | 87 |
| Credința creștinului | 89 |
| TENTELE DE RUGĂCIUNE | 89 |
| RĂȘBOIREA CREȘTINEASCĂ | 92 |
| O STĂPÂNIRE IDEALĂ [Continuare] | 92 |
| Folosul omului | 93 |
| STUDIUL DIN VOL. III. | 94 |
| „Haina de nuntă” | 93 |
| Sfârșitul chemării înalte nu e închiderea ușei | 94 |
| ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI | 82 |
| „Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și cântam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”. — Habakuk 2:2. | |

© W.T.B.T.S.

„Pe pământ strămoare a popoarelor cu nedreptăți: murgind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor olaselor neliniștite și tulburate ca oamenii mai își vor da sututul de frică și de așteptarea celor ce vor să vină pe pământ: căci puterile cerului (celesaticismul) vor fi zguduite... Așa voi, când veți vedea acestea întâmplându-se, știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, și lăsați capetele voastre și va bucurați că s'a apropiat răscumpărarea voastră”. — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:28-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studii și cercetările Biblici, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblice după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profesiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întoarcerea *tainei* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă șierez omeneș; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, într-o atitudine în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin *prima înviere* într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umple templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale eugenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin conmoștenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să dezvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumen martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și mărețul lui soată, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA REGINA MARIA No 36. CLUJ.

Adresa telefonică „VIATA” Cluj
TELEFON INTERURBAN 4-46.

Intrebări și răspunsuri

Intrebare: Având în vedere ceea ce s'a sugerat într-un *Turn de Veghere* trecut că nu e nici practică nici Scripturală de a avea „prim” bătrân al adunării, al „doilea” bătrân, ș. a. m. d. ce trebuie făcut pentru conducerea unei adunări în regulă având în vedere că într-o adunare unde toți bătrânii ar fi egali ar lipsi răspunderea și fiecare ar aștepta să facă cel lalt iar pe urmă n'ar face nici unul?

Răspuns: Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Toate lucrurile sale sunt marcate și caracterizate de ordină (regulă). De aceea, s'a zis că „ordinea este prima lege a cerului.” Toate lucrurile lui Dumnezeu sunt făcute precis și la timp. Pe măsură ce poporul său se silăște a se conforma acestui principiu al ordinii, în acea măsură el se poate aștepta la binecuvântări din partea lui Dumnezeu în sângele lor de ai servi lui și cauzei sale. Pe de altă parte ori de câte ori se nesocotește acest principiu al ordinii sau se calcă în picioare, urmează neînțelegeri, ceartă și neorânduială.

Modul cel mai bun și practic pentru păstrarea or-

dinei și conducerea cum se cade a unei adunări, este următorul:

Când într-o adunare s'au ales mai mulți bătrâni, se zicem doi, trei sau mai mulți, aceștia imediat după alegere să se întrunească la oaltă, la care întrunire să fie invitați și diaconii, pentru a se sfătui asupra procedurii și planului de muncă, pe viitoarele șase luni, pe care ei au fost aleși ca servitori ai adunării. Primul lucru pe program la aceasta întrunire se fie alegerea prin ridicare de mâini a unuia dintre ei care să fie numit—ca să ne folosim de o frază lumească— „președintele bătrânilor.” Bătrânii unei adunări sunt ca un fel de comitet ales pentru aducerea la îndeplinire a unui scop sau plan de muncă. Scopul și planul de muncă al bătrânilor este „clădirea corpului lui Christos”, edificarea poporului lui Dumnezeu în credința sfântă, stabilirea lui în adevăr și în genere de a vedea de prosperitatea și fericirea adunării, precum și de a inventa și găsi căi și mijloace pentru răspândirea mai pe larg a adevărului, atât local cât și împrejur. Datoria bătrânilor este apoi de a se sfătui și înțelege asupra studiilor de urmat, care când să se fie, câte adunări se fie pe săptămână câte Duminică și la care ce să se studieze. Bătrânii însă n'au dreptul de a hotări aceasta numai dela sine. Ei pot să se sfătuiască și să se unească la un plan care ei cred că e cel mai bun și apoi acesta să-l propue adunării spre al discuta și vota. Rolul bătrânilor nu este de a domni sau de a face regulamente pentru adunare, ci numai

[Continuare pe pagina următoare]

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

IUNIE 1924

BROOKLYN

NO. 6

LUPTA PENTRU CREDINȚĂ

„Luptați pentru credința dată sfinților o singură dată”.—Iuda 3.

IMPORTANȚA credinței este magnificată de apostolul Pavel. El spune: „Fără credință dar nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu; pentru că cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că este și că se face răsplătitor celor care-l caută.” (Ebrei 11:6) Observăm astfel că Iehova a pus premiu credinței. Nimeni nu poate deveni în armonie cu el dacă nu are credință.

²La întâia venire a învățătorului, o clasă de ultra-religionisti, aceea a fariseilor, punea mare preț pe pietate. La cea de a doua venire a Domnului găsim contrapartea acestora, pe clerici și sprijinitorii lor, cari de asemenea pun mare pond pe o pietate ce se manifestă pe dinafară. Pentru ei pietatea înseamnă aparența exterioară cucernică; până când cuvântul întrebuintat de Apostol (1 Timotei 5:4) înseamnă un respect față de părinți și o adorație cucernică pentru Iehova. Este pe deantregul bine să se dea cinstire părinților și adorație lui Iehova; dar Dumnezeu nu consideră aceasta ca lucrul cel mai important. Când amintește lucrurile cari au prima considerație în cer la Tatăl el nu amintește pietatea, credința însă da. Dreptatea, mila și credința trebuie să fie părți integrale a fiecărui caracter care caută aprobarea lui Iehova.

³Sf. Pavel înșiră armele ce-i trebuie creștinului pentru luptă. Una din ele o ridică la importanța cea mai mare: „Peste toate luați pavăza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile cele arzătoare ale celui rău.” (Efeseni 6:16) El a avut motiv să spună cuvintele „peste toate.” Cu mult înainte, Iehova spusese lui Avraam: „Nu te teme. Abraame! Eu sunt scutul tău și răsplătirea ta foarte mare.” (Facere 15:1) Iehova a fost scutul lui Avraam, pentru că Avraam avea credință. Avraam este cunoscut ca părinte al credincioșilor. (Romani 4:16) Apostolul îl așează în rândul de onoare al celor credincioși. Putem fi siguri, că având noi scutul credinței, nimic și nici o săgeată nu va pătrunde prin el. Dacă cineva dă la o parte acest scut, e sigur că va fi rănit. Dumnezeu este totdeauna credincios; și dacă rămânem în credința într-insul, suntem în siguranță.

⁴Nu poate exista iubire adevărată fără cre-

dință, și pierzând pe una, pierdem și pe cealaltă. Importanța înțelegerii sensului credinței și a exercitării ei, nu se poate spune prea mult. Nici când n'a fost în istoria bisericii un timp în care să trebuească mai multă credință, ca astăzi. Isus a spus: „Dar când Fiul omului va fi venit găsi-va el oare credință pe pământ?” (Luca 18:8) În timpul prezenței Domnului credința cea avută de sfinți a decăzut mult; iar în timp ce milioane se pretind a fi creștini, numai un mic procent din ei au o credință adevărată.

⁵Credința sfinților a fost dată lor de Iehova prin Isus și profeti. Domnul a amplificat apoi adevărurile acestea cu învățăturile inspirate ale apostolilor. Aceste mari doctrine fundamentale date sfinților se pot suma prin zece capitole, cari sunt următoarele: creațiunea, manifestarea dreptății, promisiunea către Avraam; nașterea lui Isus, răscumpărarea, învierea, misterul, revenirea Domnului nostru, glorificarea bisericii și restaurarea.

„Moderniștii cari pretind a fi creștini, pretind că omul este o creatură a evoluției. Aceasta este contrar cu credința dată sfinților. „Eu am făcut pământul și am creat omul de pe dânsul.” (Isaia 45:12; Facerea 2:7) Centrul adevărat al credinței creștinești este jertfa răscumpărării; de fapt, aceasta este cheia întregii structuri a credinței. Ea este măsurătoarea tuturor doctrinelor. Ceea ce nu este în concordanță cu răscumpărarea se poate considera la sigur ca doctrină falsă și trebuie dată la o parte.

⁶Sunt apoi unii luminați de Cuvântul Domnului, cari s'au abătut dela credință întru aceea că susțin că Dumnezeu va mântui pe toți, la timpul său, chiar și pe cei nelegiuți. Aceasta nu este în concordanță cu credința dată sfinților și este o negare a filosofiei despre sacrificiul răscumpărării. „Fără vărsare de sânge nu se face iertare [pentru păcate.]” (Ebrei 9:22) Acei cari păcătuiesc de bună voe, după ce au primit cunoștința adevărului, pentru unii ca aceștia nu mai este iertare de păcate.” (Ebrei 10:26) „Pe toți nelegiuții [Dumnezeu] îi nimicește.” (Psalm 115:20) Marele sacrificiu al răscumpărării s'a făcut cu scopul ca fiecare să aibă ocaziune

de a-l cunoaște pe Dumnezeu și grațioasele proviziuni ale mântuirii. O mântuire universală ar fi deci, o negare a sacrificiului răscumpărării.

¹⁴Adam a fost osândit la moarte. Toți urmașii lui s-au născut în păcat și în fărădelege. De aceea toți sunt păcătoși (Psalm 51:5; Romani 5:12; și nu există alt nume sub cer, decât meritul sacrificiului lui Christos, prin care omul poate fi scăpat și mântuit. Promisiunea ce s'a făcut lui Abraam, a fost că prin seminția lui se vor binecuvânta toate popoarele pământului. (Facere 22:18) Scripturile arată că sământa aceasta este Christos, cel uns. Galateni 3:16) Deci fără de Christos popoarele pământului nu pot fi binecuvântate.

¹⁵Deoarece păcatul l-a săvârșit un om perfect, răscumpărătorul omenirii nu putea fi decât un om perfect. De aceea a fost necesar ca Isus să se nască lipsit de orice tină a păcatului; iar Scripturile spun, că el s'a născut sfânt, neprihănit și fără păcat.—Ebrei 7:26.

¹⁶Isus a spus, că a venit ca să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți (Matei 20:28), și că acei cari vor crede într'însul, se nu pierd ei se aibă viață. (Ioan 3:16; 10:10) Concluzia irezistibilă este că fără răscumpărarea aceasta nimeni nu poate să aibă viață. Isus și-a dat viața ca răscumpărare pentru toți (1 Timotei 2:5, 6), ceea ce înseamnă că toți trebuie să ajungă la cunoștința acestui fapt și să aibă ocazia de a primi sau răspingejeria răscumpărării.

¹⁷Isus, ca om, a murit ca să poată da prețul răscumpărării pentru Adam și pentru toți urmașii lui. A fost necesar ca Iehova să-l învie pe Domnul nostru, pentruca să poată duce la îndeplinire scopurile lui Iehova. A fost înviat la natura divină; iar învierea lui este o garanție că toți oamenii vor avea oportunitatea viețuirii. (Fapte 17:31) Fără moartea și învierea Domnului nu puteau avea vr'o nădejde nici morții nici viii.

¹⁸Misterul lui Dumnezeu este Christos, Unsul, capul și trupul. La timpul când a voit Dumnezeu, faptul acesta a fost destănuit sfinților. Nimeni nu l-a putut nici nu-l poate înțelege decât cei cari fac parte din clasa sfinților. Cu toate că aud, și ceilalți, ei nu pot aprecia.—Coloseni 1:26, 27.

¹⁹Una din doctrinele cele mai importante pe cari se bazează credința noastră, este a doua venire a Domnului nostru. El a făgăduit că va reveni să-și ia cu sine Mireasa sa. (1 Ioan 14:1-4) Scopul revenirii sale este ca să adune pe sfinți la sine, să iee sub conducerea sa trebile lumii, să înființeze împărăția și să domnească împreună cu membrii corpului său peste pământ, după cum a orânduit Dumnezeu.

²⁰Familia regală cerească constă din Isus și din membrii săi, Mireasa lui Christos sau

Biserica. Scripturile învață lămurit, că acești membri ai corpului trebuie să fie glorificați; aceasta constituie una dintre doctrinele date sfinților.—1 Corinteni 15:41-44; Apocalips 20:6; Coloseni 3:3, 4.

²¹Marea operă a Fii Christos care va urma întemeierii împărăției, este restaurarea omenirii, care se va supune legilor acestei guvernări.—Fapte 3:19-24.

²²Acelaș lucru, ca în textul nostru, l-a mai spus Domnul nostru când a zis: „Dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii mei ar fi luptat, ca să nu fiu dat prins iudeilor.” (Ioan 18:36) Cuvântul să vă luptați din textul nostru, înseamnă o luptă până la moarte, o luptă în care nu se cere sau așteaptă, și nu se dă sau câștigă nici un sfert. Dușmanii noștri nevăzuți vor nizuși să ne abată dela această credință. Invingerea noastră este ușoară dacă ne lăsăm lor. Chestiunea aceasta este una serioasă. De aceea, este un timp când fiecărui creștin îi trebuie armura lui Dumnezeu, și ca să câștige lupta, trebuie să poarte și să întrebuințeze această armură până la sfârșit.

DEFINIȚIA CREDINȚEI

²³În Ebrei 11:1, Sf. Pavel definește credința astfel: „Iar credință este încredere temeinică despre cele ce sunt nădăjduite, dovadă dobandită despre lucrurile ce nu sunt văzute.” Traducerea aceasta nu exprimă decât pe departe ideea. Diaglott dă o traducere mai bună: „Credința este baza celor sperate, convingerea despre cele nevăzute.” Baza acesteia este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Speranța înseamnă a aștepta ceva; iar speranța trebuie să aibă un temel. De aceea, credința poate fi definită ca o înțelegere și apreciere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu, și ca o încredere în el.

²⁴Credința nu se bazează pe sentimentalism sau sensualism. Ea se bazează pe fapte. Faptele acelea sunt arătate în Scripturi; ele sunt marile doctrine fundamentale amintite mai sus, mai presus de cari este existența lui Iehova Dumnezeu, atotputernicul, unul iubitor și creatorul tuturor lucrurilor și dăătorul tuturor bunătăților și darurilor desăvârșite, răsplătitorul tuturor celor cari îl caută cu sârguință. Ca să avem credința trebuie să-l cunoaștem; și cu cât îl cunoaștem mai bine, cu atât ne va fi mai mare credința și iubirea. „Deci credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin cuvântul lui Dumnezeu.”—Romani 10:17.

²⁵Numai ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu nu constituie credința. Trebuie și o supunere la ael cuvânt, încrederea în el, dorința cinstită de-a cunoaște adevărul și a te bizui pe Cuvântul lui, ca în ceva adevărat și singura călăuză. Mulți aud evanghelia cu urechile, dar n'au nici un folos din aceasta.

După cum spune Sf. Pavel: „Dar cuvântul ce fu auzit nu le folosi, fiindcă n'a fost amestecat cu credință la cei care auziră.”—Ebrei 4:2.

„Dela Abel pân' la Ioan au fost puțini oameni credincioși. Ei sunt cunoscuți ca eroi ai credinței. Sf. Pavel îi amintește în Ebrei 11. Fie-l cum s'a purtat Iehova, cu ei și cu alții, i-a inspirat ca să îndure cele mai mari asupriri, în așteptarea unei zile mai bune; și, datorită devoțiunii lor către Domnul și către principele dreptății, ei au fost „cercăți prin credință.” (Ebrei 11:39) Totuși, credința n'a venit în sensul propriu și adevărat al cuvântului decât la venirea lui Christos. Sf. Pavel lămurește aceasta când spune: „Dar scriptura închise toate sub păcat, ca făgăduința [Tatălui] se fie dată credincioșilor prin credință în Isus Christos. Și noi mai înainte de a fi venit credința eram păziți sub lege ca închiși spre credință ce avea să fie descoperită. Drept aceea legea s'a făcut învățătorul nostru spre Christos, pentru ca din credință să fim îndreptățiți; iar după ce veni credința nu mai suntem sub învățător. Pentrucă toți suntem fiii lui Dumnezeu prin credință în Christos Isus.”—Galateni 3:22-26.

„După întâia venire a Domnului nostru, Scripturile recunosc, că nu este decât o credință, o arătare adevărată și dreaptă a planului divin; și aceea a fost cea dată sfinților. (Efeseni 4:5) Sf. Petru se referă la aceasta spunându-ne: „credința noastră cea prețioasă.” (2 Petru 1:1) Sf. Pavel, scriind fraților filipeni, spune: „că stați într'un spirit, luptându-vă împreună într'un suflet pentru credința evangheliei.” (Filipeni 1:27) Este absolut lămurit că la iubirea aceasta din evanghelie s'a gândit Domnul nostru când a spus, că ea va fi foarte rară la a doua a lui venire. Vor fi puțini cei cari vor ținea la aceste mari doctrine fundamentale. Adversarul are această parte a sa, de a abate pe toți, întrucât îi stă în putință, dela aceste doctrine. De aci urmează lupta; ceea ce le trebuie creștinilor nu este discordia ci păstrarea cu încăpăținare a acestor mari învățături.

„Sf. Pavel numește doctrinele acestea „credința lui Dumnezeu.” (Romani 3:3) Iar credința ce trebuie să o avem o numește „daru-l lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8) Arătând astfel, că sistemul credinței pe care-l primim ca creștini, ne vine dela Dumnezeu, ca un rezultat al interesului său față de binele nostru. El ni-a făgăduit prin Cuvântul Său și ne-a definit calea sa, singura care dăce la viață veșnică.

„Scripturile vorbesc de repetate ori despre „credința lui Isus.” (Apocalips 14:12; Iacob 2:1) Toate sunt dela Tatăl, și sunt prin Fiul. (1 Corinteni 8:6) Astfel aceste texte din Scripturi, împreună cu altele citate mai sus, arată că marile doctrine fundamentale au

venit dela Iehova prin Fiul său iubit, Isus Christos. Din acest motiv Apostolul îl numește pe Isus începătorul și desevărsitorul credinței noastre. (Evrei 12:2) Planul lui Dumnezeu trebuie să rămână în vezi, pentrucă ni-a fost dat prin Isus Christos. El nu se va schimba nici nu se va abate vr'odată.

VIAȚA PRIN CREDINȚĂ

„Scripturile afirmă lămurit: „Dreptul va trăi prin credință.” (Habakuk 2:4; Romani 1:17; Galateni 3:11; Ebrei 10:38) Aceasta se referă întâi la Domnul Isus. El a fost totdeauna drept, pentrucă a fost totdeauna drept față de Tatăl. Prin credință și devotațiunea lui statornică față de Tatăl ceresc, i-s'a dat marea răsplată a vieții inerente, a nemuririi, și a fost ridicat deasupra tuturor. După aceasta s'a deschis calea, ca să-l urmeze și alții, pentruca aceștia prin meritul sacrificiului său se poată fi iertați și să devină drepti cu Dumnezeu, și membrii ai corpului său.

„Viața este a acelor care umblă pe urmele lui. Apostolul spune, că vom fi mântuiți prin credință. (Rom. 5:1) Tot el vorbește despre „supunerea în credință.” (Romani 1:5; 16:26) Se poate da ca lucru cert, că credința, dacă nu este o credință supusă, nu aduce mântuire. Omul începe deprinderea credinței când învață despre marea jertfă a răscumpărării. El se întoarce atunci dela păcat și-l caută pe Domnul, și supunându-se muștrării Domnului, devine pe deplin consacrat. Pe baza credinței manifestată prin supunerea până la consacrare, și pe baza meritului transmis dela Isus Christos, Dumnezeu hotărăște în mod just că acela este drept și prin urmare îndreptat.

„De aceea, spune Apostolul, că ne mântuim prin credință, prin sângele lui Isus, și că acel care ne îndreaptă este Dumnezeu. (Romani 5:1, 9; 8:33) Este un copil ciudat acela, care pretinde să fie adoptat în familia lui Dumnezeu, și tot atunci nu are nici o intenție de a se supune legilor acelei familii. Nimeni nu poate fi admis, și conchidem că nimeni nu se admite în casa fiilor, dacă nu e supus în inima sa capului destinat de Dumnezeu. Această supunere trebuie să se manifeste întâi printr'o atitudine a inimii smerită, prin consacrare. De aceea, consacrarea trebuie să premerge și premerge îndreptării.

„Este adevărat cum Apostolul spune, că omul se îndreaptă și numai prin credință fără fapte. (Romani 3:28) Aceasta e în întregime de acord cu cele spuse mai sus. Nu faptele sunt acelea cari constituie baza îndreptării, ci credința și meritul lui Isus Christos. Iehova judecă asupra acestora și el este acel care ne îndreaptă.

„Exercitarea credinței este cea care ne

face posibilă împăcarea cu Dumnezeu. Ceea ce ne îndreaptă nu este manifestarea actelor de pietate. Timp de mai bine de 16 vacuri jidovii au căutat să țină Legea, pentru ca să poată fi în pace cu Dumnezeu, dar s'au abătut dela ea din cauza neputinței lor. Numai acei cari deprind credința în Domnul și în promisiunile sale și cari dovedesc această credință prin consacrare, și anume prin supunere Domnului bazându-se pe meritul jertfei lui Christos, numai pe aceștia îi îndreaptă Iehova. Aceasta e regula în Epoca Evanghelică. Citim: „Deci îndreptați fiind prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos.” (Romani 5:1) Iar împăcarea aceasta se face prin Christos. (Romani 3:25) În timpul vârstei milenare toți trebuie să deprindă credința în marele Răscumpărător și Mediator, cu scopul de a fi duși pe calea sfinteniei.

²⁹Apostolul, ca să dovedească concludent că credința și nu faptele sunt motivul iertării noastre, spune: „Noi prin fire suntem iudei, și nu din neamuri păcătoși, știind însă că omul nu este îndreptătit prin lucruri ale legii, decât prin credința în Christos Isus, și noi am crezut în Christos Isus ca să fim îndreptățiți din credința în Christos și nu din lucruri ale legii, pentru că din lucruri ale legii, nimeni nu va fi îndreptătit.” (Galateni 2:15, 16) Dacă regula aceasta este adevărată în privința jidovilor, ea e adevărată pentru ginți dintr'un motiv și mai puternic. Gințile n'au avut beneficiul Legii.

³⁰Că credința va fi necesară în Epoca Milenară, s'a arătat concludent prin cuvintele Apostolului care a zis: „Și scriptura văzând mai dinainte că din credință îndreptățește Dumnezeu pe neamuri, dete știre bună mai înainte lui Abraam că în tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.”—Galateni 3:8.

DREPTATEA PRIN CREDINȚĂ

³¹Este o mică deosebire între îndreptare și dreptate. Îndreptare înseamnă starea perfectă [reală sau socotită] în care omul ajunge printr'un decret judecătoresc al lui Iehova, după ce condiția care duce la aceasta a fost găsită, și anume, credința în Domnul nostru Isus Christos și consacrarea. Literal, dreptatea înseamnă cursul unei fapte bune; adică aplicarea activă a principiilor bună-tății. Nu este nicăeri în Biblie o bază pentru a crede, că poate cineva să ajungă și să se mențină la îndreptare dacă nu se imbarcă și nu continuă pe calea facerii binelui. Este adevărat, că cineva se poate opri; poate schiopăta, poticni sau cădea; însă întoarcerea de bună voe dela faptele bune pe calea cea largă, înseamnă pierderea îndreptării; din aceasta urmează a doua moarte. (Evrei 10:26) Jidovii au încercat a face bi-

nele, dar n'au izbutit. Gințile, în epoca jidovească, nu au fost invitate să facă și ele încercarea. Când a venit Isus, el a fost în stare să facă fructuoase eforturile jidovilor. El singur le putea da fericirea ce-o doriau. Dar ei l-au respins.

³²Unii dintre jidovi, personal l-au primit pe Christos, și au fost transefarți din clasa servilor, în casa fiilor. La timpul convenit privilegiul acesta s'a oferit și ginților, dintre cari unii l-au primit și s'au consacrat. Îndreptarea atât a jidovilor cât și a ginților s'a făcut prin credință în sângele lui Isus. Acum, prin grația lui, ei au putut urma de aci în colo un drum al binelui, al dreptății, bineplăcut Tatălui. De aceea argumentul Apostolului: „Ce vom zice dar? că neamurile cari nu aleargă după îndreptățire, apucară îndreptățirea, și îndreptățirea care este din credință; iar israil alergând după legea îndreptățirii nu ajunseră la legea dătătoare de îndreptățire. Pentru ce? Pentru că alegerea fu nu din credință, ci după cum este, din lucruri ale legii.”— Romani 9:30-32.

³³Sfinții nu sunt de-adreptul drepti. Ei sunt numai pe calea dreptății străduindu-se să ducă o viață perfectă; iar Domnul îi judecă după dorința sinceră a străduinței lor onestă. Argumentul Apostolului stabilește faptul: „Dar într'adevăr și socotesc că toate sunt pagubă pentru înălțimea cunoștinței lui Christos Isus, Domnul meu, pentru care toate mi fură păgubite, și le socotesc ca gunoae ca să dobândesc pe Christos, și să fiu aflat într'însul, nu având îndreptățirea mea cea din lege, ci pe cea prin credința în Christos, îndreptățirea dela Dumnezeu pe temeiul credinței.” (Filipeni 3:8, 9) Apostolul pune deosebită emfază pe faptul, că noi nu avem până acum abilitatea de a fi drepti în mod real. Noi avem speranța dreptății adevărate în noi și ne străduim spre ea, acoperindu-ne, până atunci, imperfecțiunile noastre cu haina dreptății lui Christos. „Pentru că noi în puterea spiritului așteptăm din credință nădejdea îndreptățirii.” (Galateni 5:5) Noi suntem în speranța ei, sperând și râvnind un timp când vom avea un organism perfect și vom fi în stare ai servi lui Dumnezeu în mod desăvârșit.

STABILIȚI ÎN CREDINȚĂ

³⁴Când Sf. Pavel a revizitat bisericile din Asia mică, întemeiate de el la întâia lui venire în ținuturile acelea, se spune: „Deci bisericile erau întărite în credință și prisosiau la număr în fiecare zi.” (Fapte 16:5) Cuvântul „întărite” înseamnă, că ele înțelegeau acum atât de ciar învățăturile, încât se poate spune, că erau tari în credința lor. Urmează, că înainte de a putea cineva fi întărit în credință, trebuie să se întărească în învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu; de aci

necesitatea de a ține aceste mari adevăruri lămurite în minte și a nu ne abate dela doctrinele ce ni-au fost date de Tatăl prin Christos.

³⁵Se pare, că unii după ce au fost mult timp în adevăr, nu sunt tari în credință, deoarece nefiind siguri, ei dau pe de laturi trăind cu lucruri de origină indoelnică și cari nu au tendința construirii prin Christos Isus. O asemenea condiție se găsește aproape sigur acolo, unde nu se luptă serios pentru credința dată sfinților sau nu se luptă lupta bună a credinței, sau nu se întărește în credința lui Isus Christos, a marelui sistem al doctrinei sau a planului divin descoperit în Scripturi.

³⁶Una din părțile cu deosebire importante astăzi ale doctrinei este a doua prezență a Domnului, și cele ce aparțin de aceasta a doua lui venire. Când cineva care a fost luminat asupra prezenței a doua a Domnului, iar după aceea se întoarce dela aceasta, el își pierde în mod necesar lumina privitoare la seceriș, la sluga înțeleaptă și credincioasă a Domnului și la lucrul special, pe care trebuie să-l facă biserica în vestirea împărăției. De aceea, dușmanul folosindu-se de slăbirea credinței lui, are un bun prilej de a-l abate de tot dela Domnul, și dela lucrurile lui.

³⁷Intărirea în credință nu se face dintr'odată. Ea este rezultatul câștigării cunoștințelor planului divin și a încrederii în acela. În zilele sfântului Pavel, erau unii în adevăr, dar nu erau întăriți încă. Ei însă erau pe calea propășirii. El nu văzuse pe sfinții din Colose. Dar le-a scris spre ai încuraja, spunându-le: „Pentru că și dacă sunt departe cu trupul, dar cu spiritul sunt cu voi împreună, bucurându-mă și văzând a voastră rânduială și întărirea credinței voastre în Christos. Deci după cum ați primit pe Christos Isus Domnul, așa umblați într'însul, înrădăcinați și clădiți fiind într'însul și întăriți prin credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire.”—Coloseni 2:5-7.

³⁸Pare deci, că argumentul Apostolului a fost acesta: Sfinții din Colose umblau pe calea cea dreaptă, continuând cu tărie în doctrinele planului divin; iar dorința lui sinceră către ei era, ca să crească și să se întărească în credință. Cuvântul „întărindu-vă” întrebuințat aci, înseamnă stabilizare, deci rămânerea definitivă pe lângă ceva. Aceasta a fost dorința Apostolului, adresată sfinților de mai sus; ei trebuiau să continue a fi tari și stabiliți, nemișcați prin nici o influență de lângă Evangheliile.—Coloseni 1:23.

³⁹Sf. Pavel a atras atenția și bisericii din Corint, să rămână tare în credință. (1 Corinteni 16:13) Nu era bine pentru ei, de se

leneveau și moleșiau; ci trebuiau să fie și se rămâie nemișcați în hotărîrea lor de a ține cu Domnul care i-a mântuit. Că el aștepta dela ei să facă ceva, să fie activi și energici în slujba Domnului, se arată printr'o frază din aceeași epistolă: „Imbărbățați-vă, întăritivă”, cu alte cuvinte, lucrați bărbătește ca să dobândiți prin lucrul și slujba voastră aprobarea Domnului.

EXAMINAREA DE SINE

⁴⁰E bine ca fiii lui Dumnezeu să se examineze pe sine, mai cu seamă când păcatul a lucrat în mijlocul lor, ca să vadă că mai sunt sau nu în credință. Sf. Pavel spune: „Cercați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință, dovediți-vă pe voi înșivă de buni; sau nu vă cunoașteți bine pe voi înșivă că Christos Isus este întru voi? Afară numai dacă cumva sunteți nedovediți buni.” (2 Corinteni 13:5) Unul se poate descuraja sau din cauza slăbiciunii, sau a persecuțiilor sau încercărilor, și poate să se îndoiască de a mai crede în Domnul. Trebuie să ne amintim, că nu ne putem judeca pe noi înșine după simțurile noastre. Noi, ca făpturi noi, nu suntem făpturi ale simțurilor ci ale **credinței**. Trebuie deci să ne cercăm ca să vedem, de mai suntem sau nu în credință, pentru că dacă nu suntem în credință, nu suntem nici în adevăr.

⁴¹Dacă, cercându-ne găsim că suntem în clar cu doctrinele fundamentale date de Christos bisericii; că nu ne-am abis de consacrarea noastră Domnului, că avem deplină încredere în Domnul și Cuvântul său, și în metodele după cari tratează Domnul biserica sa, că suntem supuși voiei divine, și că facem totul ceea ce credem că este spre mărirea Domnului și suntem loiali Domnului, adevărului și fraților, atunci nu avem motiv de a ne descuraja, chiar și dacă primim, unele disciplinări și cercări. Dacă constatăm că iubirea pentru frați ne este tare, că iubirea pentru Domnul ne este supremă, și că avem o mare dorință de a preamări pe Dumnezeu, putem fi siguri, că avem încă spiritul sfânt în noi, că Tatăl continuă a ne avea ca fii ai săi. Nu trebuie să ne bazăm numai pe știință sau pe înțelepciunea oamenilor. „Pentru că credința voastră să nu fie în înțelepciunea omenească ci în puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:5) Trebuie să examinăm adeseori, ca să fim deplin convinși că credința noastră se întemeiază pe înțelepciunea lui Dumnezeu, că îi cunoaștem învățăturile și ne bizuim pe ele.

⁴²Cu toate că este de dorit armonia între toți membrii bisericii, ea însă, de la sine nu mai, nu este de ajuns. Când cineva vede că majoritatea adunării se abate dela credință, atunci el poate să nu fie în armonie cu poziția luată de aceștia. În biserica primitivă

era necesar să se mustre câte unii, pentru a continua în credință; și aceasta se mai cere încă. (Fapte 14:22) Poate fi necesar uneori, ca accia din biserică asupra cărora stă răspunderea, să dojenească aspru pe cei ce pășese pe alături, pentruca să aibă o credință sănătoasă.—Tit. 1:13, 14.

CREDINȚA CREȘTINULUI

⁴³Scripturile par că susțin cugetul, că Tatăl cere și Domnul Isus au credință față de acei cari au credința în ei. Apostolul spune: „Deși mai înainte eram defăimător și următor și sumet; dar am fost umilit, că [re] cunoscând [că] am făcut în necredință, a prisosit peste măsură darul Domnului nostru cu credință și iubire ce este în Christos Isus.” (1 Timotei 1:13, 14) Apostolul spune aci că într’un timp el a persecutat pe creștini și a urmărit pe biserica Domnului. Textul acesta deci, pare a arăta, că Domnul cunoscându-i inima onestă și dorința lui de a face dreptate, a păstrat în el credința și la timpul său l-a adus la deplina cunoaștere a stării sale. Ne mai sugerează apoi cugetul, că la preamărirea bisericii, membrii ei se vor uita cu milă la acei din lume, cari se potienesc și cad, datorită slăbiciunilor și greutăților nenumărate, dar cari caută cinstiți și serios să propășească pe calea sfințeniei.

⁴⁴În epistola sa către Efeseni Sf. Pavel încheie cu aceste cuvinte: „Pace fie fraților și iubire cu credință dela Dumnezeu, Părintele și dela Domnul nostru Isus Christos.” Aceasta ne sugerează cugetul, că însuși Iehova are încredere în Creștin. Poate cădea cât de urât unul în Christos, își poate pierde încrederea în sine, se poate descuraja; dar Părintele îndurărilor, cunoscându-i inima, păstrează în el credința, și la timp îl scoate din dificultăți. Creștinul poate ajunge până chiar acolo, să se teamă că ar fi făptuit păcat spre moarte; Părintele din cer și Domnul Isus, cunoscându-i inima, păstrează credință într’insul, făcându-l, în stare să judece perfect, îl scot pe creștin din dificultăți prin arătându-i că se află în mila lor.

⁴⁵Putem să ne fixăm odată și pentru totdeauna în minte, că nu este decât o religune adevărată, și aceasta este a lui Isus Christos; că planul lui Dumnezeu nu se schimbă, că metodel lui de operație relativ la nouile făpturi, nu se schimbă. Legile lui sunt fixe. El este credincios părții sale din contract. Dacă noi am făcut legământ cu dânsul prin jertfă, și am fost dăruiți cu spiritul sfânt, dacă ținem morțiș la doctrinele primite și luptăm cinstiți pentru credință, luptând lupta bună a credinței până la sfârșit, putem fi siguri că el ne aprobă. Apostolul Petru arată acest fapt. Adresându-se acelor cari sunt în Christos Isus, afirmă substanțial că Dumnezeu ni-a dat promisiunile sale afară din

cale de mari și prețioase; iar aceste promisiuni spun, că vom fi făcuți părtași la natura divină.

⁴⁶Deci, cece avem de făcut, este să ne dăm toată silința, ca se „mai adăogați în credința voastră virtutea, iar la virtute cunoștința, iar la cunoștință înfrânarea, iar la înfrânare răbdarea stăruitoare iar la răbdarea stăruitoare temerea de Dumnezeu, iar la temerea de Dumnezeu iubirea frățescă, iar la iubirea frățescă iubirea. Căci acestea avându-le voi și prisosind ele, vă fac nu neroditori, nici neroditori spre cunoștință deplină a Domnului nostru Isus Christos.” (2 Petru 1:5-8) Dacă nu suntem nici leneși nici neroditori în cunoștința Domnului Isus Christos, atunci vom ținea morțiș la credința și doctrinele date nouă și vom lupta pentru ele. Apostolul spune: „De aceea cu atât mai mult fraților, sârguiți-vă să faceți teinică chemarea și alegerea voastră; căci făcând acestea nu veți greși niciodată. Căci astfel vi se va da cu bogăție intrarea în împărăția vecinică a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Christos.”—1 Petru 1:10, 11.

⁴⁷În rezumat deci, creștinul a fost instruit bine privitor la planul divin. Aceste mari doctrine conțin poruncile Domnului privitor la el. Creștinul dacă iubeste pe Domnul, va ținea aceste porunci din toată puterea sa. Aceasta va însemna, că este supus loial Domnului și cauzei sale și că se conformează sârguincios acelor principii și porunci, și este la fel sârguincios în mărturisirea bunătății lui Dumnezeu altora, arătată prin mântuirii.

⁴⁸Nu sunt decât puțini oameni în lume cari se pretind a fi creștini. Sunt și mai puțini acei cari luptă serios pentru credința dată odată sfinților. Acei cari se vor bucura cei mai de pe urmă de victoria deplină prin credință, vor fi cei chemați și cari păstrează chemarea, cei aleși, cei cari păstrează relațiunea cu Dumnezeu, și cari continuă credincioși și loiali până la sfârșit, neabătându-se nicicând dela calea adevărată pe care le-a arătat-o Dumnezeu.—Apocalips 17:14.

⁴⁹Biruința n’o putem câștiga prin noi înșine, ci prin Christos, de fapt, biruința va fi a lui Iehova, pentrucă a lui este marea doctrină care va triumfa; iar sfinții când vor fi deplini, vor fi un monument al grației lui.

⁵⁰Creștinii nu au de ce se teme în aceste zile, dacă urmează sfatul sfântului Iuda și luptă pentru marile doctrine fundamentale, conformându-li-se. Noi suntem în zilele istoriei bisericii, când ultimii membrii vor putea spune în curând cu Sf. Pavel: „Lupta bună am luptat... credința am păstrat.” Și toți cari fac așa, vor dobândi coroana vieții rezervată de Dumnezeu aceloră care-l iubesc suprem.

INTFELĂRI PENTRU STUDIU BERAN

Pus-a Dumnezeu vre-un premiu pentru credință? Ce este înțelesul pietății? Cum se compară aceste caracteristice? Cari sunt părțile integrale ale caracterului aprobat? § 1, 2.

Care e importanța credinței? In ce chip ne este Dumnezeu un scut? § 3.

Cum se unesc credința și iubirea? Cum ne putem însuși credința? § 4, 5.

Care este misterul crezului creștin? Cum se poate făgădui jertfa răscumpărării? § 6, 7.

Care este filosofia sacrificiului, răscumpărării? § 8-11. Cine înțelege taina lui Dumnezeu? Care este scopul celui de a doua venire a Domnului? § 12-15.

Ce se cuprinde în fraza să luptăm? § 16.

Cum se poate defini credința? Se bazează oare credința pe sentimentalitate? Ce înseamnă deprinderea credinței? § 17-19.

Cine sunt eroii credinței? De ce au putut ei îndura cu tărie greutățile? Când s'a arătat întâi credința în deplinătatea ei? § 20.

Câte credințe sunt? De ce este atât de importantă credința astăzi? La ce luptă suntem noi angajați? § 21.

Cum își arată Dumnezeu interesul față de binele nostru? § 22, 23.

Cum a trăit Isus prin credință? Cum vom trăi noi în credință? § 24, 25.

Cine este cel care ne îndreaptă? Este oare întâi consacrarea, sau credința? Ne îndreaptă oare faptele? Se va dobândi oare credința în epoca ce vine? § 26-28.

S'a îndreptat oare vre-un jidov prin faptele legii? Dacă nu s'a îndreptat nici unul, pot avea pare gintele seuză când socot că se vor îndrepta numai prin fapte? § 29, 30.

Faceți deosebirea între îndreptare și dreptate! Cum putem pierde îndreptarea? Care este baza îndreptării? § 31,32.

Sunt oare drepti sfinții? De ce nu? Când e posibil a fi de fapt drept? § 33.

Ce trebuie înainte de a se întări omul în credință? Ce se vede necesar pentruca cineva să se întărească în adevăr? § 34, 35.

Când are dușmanul posibilitatea de a abate pe cineva de tot dela Dumnezeu și dela lucrurile lui? Cum și-a arătat Apostolul solitudinea pentru sfinții din Colos? Dar pentru cei din Corint? § 36-39.

Este oare profitabil creștinilor să fie prevăzători și din când în când să se cerceteze pe sine? Ce curaj putem prinde din aceasta? § 40, 41.

Indică oare totdeauna armonia unei clase, că toate sunt în regulă? § 42.

Ne învață oare Scripturile, că Părintele Cereșe și Domnul nostru Isus sunt cu credință către sfinți? Ce arată aceasta? § 43.

Ce alte dovezi mai avem, că Tatăl își îndeamnă fiii și că prin aceasta ne dovedește un Părinte al îndurărilor? § 44.

Care este religiunea cea adevărată? Cum ne vom putea arăta membrii speciali ai corpului lui Isus? § 45, 46.

Dacă-l iubim sincer pe Domnul, trebuie oare să fim urmași sărguincioși ai lui? Sunt mai multe căi pe care să umblăm? § 47, 48.

Este oare cu putință câștigarea biruinței din partea tuturor? Cine este biruitorul real? In ce parte ne găsim noi în timp? § 49, 50.

Watch Tower 15 Maiu 1924.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 4 IUNIE

„Dreptatea va fi cingătoarea coapselor sale”.—Isaia 11:5.

TEXTUL nostru se referă la Isus Christos, Mesia, ca împărat al mării. Profetul ni-l descrie aci pe Acel ce va să vină ca o odraslă a lui Ișai. Ișai a fost tatăl lui David, iar David a fost un tîp al lui Christos. Timpul care se referă la textul este domnia milenară a lui Christos.

Descriind atributele ce le va desfășura Impăratul în acel timp, profetul spune: „Și se va repausa pe el spiritul Domnului, spiritul înțelepciunii și al priceperii, spiritul sflatului și al puterii, spiritul științei și al temerei de Dumnezeu. Și va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotări drept pentru cei sermani ai țării; va lovi pământul cu varga gurei sale, și cu suflarea gurei sale va ucide pe cei nelegiuți”.—Isaia 11:2,4.

Impăratul nu va recurge la forța armelor, ca împărații pe pământ; ci cu cuvântul gurii sale, cu vestirea adevărului, și cu suflarea buzelor sale, va doborî pe cei răi. Sau cum se mai spune, adevărul său va fi o astfel de reprobare a păcătoșilor, încât nu vor putea scăpa dinaintea lui. Judecățile lui vor fi caracterizate de dreptate.

Cingătoarea este un simbol al servitutei. Ea sugerează ideea că împăratul va servi ca jude suprem, reprezentant al lui Dumnezeu, pentru a stabili pe pământ dreptatea.

Reprezentanții lui Satana din această lume n'au fost credincioși nici chiar lui Satan. Fiecare și-a

văzut de persoana sa; și interesele proprii și căile fiecăruia le-a marcat nedreptatea.

In contrast izbitor cu aceștia, vedem în Domnul Isus, împăratul mării, o credință și loialitate absolută către Tatăl; și fiecare act al lui este marcat de neegoism, de loialitate, adevăr și dreptate. Când lumea va începe ai recunoaște judecata lui cea dreaptă și va recunoaște că toate faptele lui sunt făcute din iubire, nimile de piatră se vor muia și li se va da o inimă de carne, și iubirea va începe a izvorî în ea.

Prin intermediul noului Legământ, administrat de marele judecător Isus Christos, vor veni în lume binecuvântările și fericirile acestea. Domnul a spus privitor la aceasta: „Căci acesta este Așezământul pe care-l voi întocmi după acele zile, zice Domnul, punând legile mele în gândul lor, și o voi scrie în inima lor, și voi fi lor Dumnezeu, și ei îmi vor fi popor. Și n'au să mai învețe fiecare pe aproapele său, și fiecare pe frațele său zicând: cunoașteți pe Domnul, căci toți mă vor cunoaște dela cel mai mic până la cel mare al lor”.—Evrei 8:10,11.

Această minunată operă o va îndeplini Christos. Progresând oamenii în sfințenie și răspunzând la serviciile de iubire ale lui Christos, inimile lor se vor umplea de bucurie și limbile lor vor cânta cântări de preamărire. Morții când se vor scula din morminte și vor afla de judecățile lui drepte, vor veni la el, cu inimuri pe buze, iar durerea și întristarea vor fugi.

Cu ochii credinței noi putem să ne uităm chiar și astăzi la milioanele de pe pământ cum vor progresa și prospera prin sfințenie spre starea perfecțiunii, dar la această minunată operă de ajutorare și restaurațiune a oamenilor, vor participa și creștinii cari au fost biruitori. Iar opera aceasta va lua sfârșit când toate fapăturile vor fi învățat dreptatea Domnului și vor fi devenit drepte, și fiecare creatură din cer și de pe pământ se va uni atunci la cântecul de preamărire. Ei vor spune într'un glas: „Și cântă cântarea lui Moisi slujitorul lui Dumnezeu și cântarea Melușelului zicând: mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne Dumnezeule Atotșitorule; drepte și adevărate sunt căile Tale, Impărate al neamurilor“. — Apocalips 15:3.

Fericit este creștinul, care are privilegiile de a cunoaște pe Domnul și a lua parte la anunțarea apropierii acestor fericiri. Deci fiecare să fie tare și curajos și să înainteze ca reprezentant al Impăratului, anunțând aceste binecuvântări acelor cari au urechi de auzit.

Textul pentru 11 Iunie

„Din Sion va ieși legea“. — Isaia 2:3.

SIONUL înseamnă literal o capitală permanentă. Iar capitala înseamnă reședința guvernului. În textul de față Sionul înseamnă reședința guvernului lui Dumnezeu care va fericii omenirea. El este organizația lui Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii; de aceea trebuie să aibă o organizație.

Satana, dumnezeul mimie, a avut mult timp organizațiunea sa, ca dumnezeu al acestei lumi Satana a avut și el o capitală, și de acolo a controlat împărățiile și popoarele pământului. Multă lume bună s'a silit să facă legi bune, dar egoismul i-a influențat pe toți. Alții au căutat să forțeze legile. Egoismul și interesele personale ale oamenilor și organizațiilor au înlăturat mult scopul legilor. Din acest motiv legile lumii vechi, fiind făcute în mod egoist și forțate din același imbold, au adaus mult la lacrimile nevoiașilor. În organizația lui Dumnezeu va fi cu totul altfel.

Psalmistul, descriind capitala guvernului divin, spune: „Mare este Iehova și vrednic de laudă, în cetatea Dumnezeului nostru pe muntele său cel sfânt. Frumoașă înălțime, bucuria a tot pământul este muntele Sion; în laturile de către miază-noapte este cetatea Regelui celui mare.“ — Psalm 48:1, 2.

Astfel organizațiunea lui Dumnezeu având în frunte pe Christos, este descrisă frumoes în fraze poetice. Ni se dă asigurarea, că aceasta este organizarea lui Dumnezeu; pentru că Psalmistul spune: „Căci Domnul a ales Sionul, poftitul-a de scaunul său. Acesta este locul meu de repaus în etern, aci voi locui; căci de acesta am poftit“. (Psalm 132:13,14) Aceasta înseamnă că Dumnezeu prin puterea sa organizată, manifestată astfel, va reprimi la sine pe membrii familiei omenesti și că readucerea lor se va face prin Christos.

Legea înseamnă o regulă de acțiune: ea hotă-

rește ceceace e drept, și oprește ceceace este rău. Legile prin cari se vor porunci ce să facă omenirea, vor eși din Sion, dela organizațiunea lui Dumnezeu, sediul permanent al guvernului, și tronul lui Christos.

În legile acestea nu va fi nimic egoist, nici în face-rea și nici în administrarea lor. Fiecare lege, făcută și executată, va fi produsul iubirii. Aceasta exclude orice egoism; pentru că iubirea este expresiunea perfectă a neegoismului. Omenirea va avea asigurarea absolută, că legile de acțiune făcute pentru ea și pentru guvern, vor fi drepte, juste și adevărate; că nu va trebui să se teamă că ceva interese egoiste o vor privi la drepturile și privilegiile sale juste. Aceasta va stabili deplina confidență a poporului în capitala și puterea guvernatoare. Poporul nu se va teme de corporațiuni sau de combinațiuni puternice cari l-ar privi de drepturile și privilegiile sale juste. Domnul ne-a asigurat despre aceasta, când a spus: „Leu acolo nu va fi, nici feară sălbatică nu se va mai sui pe dânsul“. (Isaia 35:9) „Voiu încheia cu dânsii legământ de pace, și voiu face să înceteze de pe pământ fearele cele rele; în siguranță vor locui și în pustiu, și vor dormi în păduri“. (Ezechieel 35:25) Expresiunile acestea simbolice reprezintă formele de guvernământ bestiale, cari au existat până la întemeierea noii stăpâniri.

Faptul că cunoaștem adevărul nu ne poate fi o fericire reală dacă îl primim pentru vre-un scop egoist, cu speranța de a scăpa de vre-o pedeapsă sau de a ne bucura de ceva loc special. Adevărata bucurie în Domnul este faptul, că El va scăpa lumea de sub jug și va întemeia o stăpânire dreaptă. Dacă intrăm în bucuria Domnului, iubirea trebuie să fie motivul controlator al alocațiilor noastre, iar iubirea noastră pentru împărăție și adevăr va crește în măsura în care vom aprecia faptul, că împărăția va fericii toate fapăturile. Acei cari au acest spirit și îl păstrează până la sfârșit, vor fi pe muntele Sionului, iar lumea va ști cine sunt aceia, așa cum scrie în Psalmul 87:5,6.

Că poporul acesta va fi un popor fericit, ni-o spune Psalmistul: „Chiar cântăreții și dânuitorii zice-vor: toate cugetările mele spre tine sunt“. (Psalm 87:7) Psalmistul ne mai spune, că din Sion va isvorî adevărul și viața care va fericii lumea care a dorit mult să fie fericită.

Dumnezeu dă acum poporului său o viziune a măririlor și frumusetilor Sionului, împreună cu fericirile ce vor isvorî de acolo, pentru încurajarea acelor cari umblă pe calea străntă. Cu zel îndoit și cu devotațiune iubitoare către Tatăl și Domnul și Mântuitorul nostru Isus Christos, să ne încingem toți coapsele gândirii și să fim treji, și cu inima plină de bucurie să mergem înainte până vom ajunge pe muntele Sion, împreună cu Impăratul nostru în mărire. Să ne însemnăm cuvintele Tatălui: „Toate cugetările mele spre tine sunt“, care înseamnă că toate izvoarele vieții sunt în Sion. Clasa Sionului are fericitul privilegiu

fiind ca organizațiunea lui Dumnezeu, să deie viață omenirii în Epoca Mileniară. Aceasta e în concordanță cu declarația următoare a lui Isus: „Căci după cum Tatăl are viață în sine însuși, astfel a dat și Fiul să aibă viață în sine însuși“. De asemenea și cu declarația făcută învățăcelilor săi: „De nu veți mânca trupul Fiului omului, nu veți avea viață în voi.“—Ioan 5:26; 6:53.

Watch Tower 1 Mai 1924

TEXTUL PENTRU 18 IUNIE

„Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul“. — Matci 24: 14.

INAINTE de facerea lumii Dumnezeu a hotărât, că va avea o împărăție în care voia lui se va face la fel și în cer și pe pământ. La aceasta s'a gândit el, când a spus lui Avraam: „Prin seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului“.

Din acest motiv a pus Dumnezeu pe toți profeții săi să mărturisească despre împărăție. Tot în acest scop au cântat dulcii cântăreți despre viitoarea mărire și fericire a omului. Cu acest scop fiul iubit al lui Dumnezeu a părăsit curțile cerești și a venit pe pământ, iar principalul lui mesaj a fost privitor la împărăția lui Dumnezeu.

Cu scopul să o fixeze în mintea și inima urmașilor săi, el ni-a spus să ne rugăm „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta“. Creștinii au spus zilnic această rugăciune dealungul veacurilor.

Toți jidovii devotați așteptau venirea împărăției. Învățăceii credincioși ai lui Isus erau jidovi devotați. Ei nu puteau înțelege cum va fi venirea ei, și ce va însemna; totuși revenirea acestei împărății era lucrul cel mai mare pentru ei. Din această cauză apostolii l-au întrebat mereu pe Domnul, care va fi semnul apropierei ei. El li-a răspuns, dar ei nu l-au înțeles. După aceea, când li-s'a trimis spiritul sfânt au ajuns la o oarecare concepție a venirii și felului împărăției. Mărturia lui Isus, dată ca răspuns la întrebarea lor, a fost mai ales spre binele urmașilor cari vor fi pe pământ pe timpul venirii și începerii acelei împărății.

Lumea a tot așteptat și oftat după eliberare, neștiind ce anume va fi și cum anume va veni ea. Acum însă ea este aci. Acum putem spune cu drept cuvânt: S'a apropiat împărăția cerurilor.

Ea este acum o obligație, ba chiar o poruncă pentru fiecare creștin; și ca să fim bineplăcuți lui Dumnezeu, trebuie să răspundem bucușori la porunca dată în textul acesta. Porunca aceasta nu este, ca să stăm leneși și să ne uităm la frumusețile adevărului, ci să răspândim în toate părțile cu cuvântul, tipărită, radiofonată cu orice mijloace ce ne sunt cu putință, vestea împărăției. Iată porunca clară ca niște note de clarinet în zorii zilei, venită dela Căpitanul Mărtuirii noastre, îndreptată către toți credincioșii lui soldați, la cari le spune: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate popoarele, și apoi va fi sfârșitul“.

Deci oricine a îmbrăcat armura Domnului și este una cu Împăratul iubirii, să-și pună această întrebare: Imi fac eu oare partea mea de a vesti evanghelia împărăției? Spun eu lumii, că a sosit eliberarea?

TEXTUL PENTRU 25 IUNIE

Prin multe suferințe trebuie să trecem noi, ca să intrăm în împărăția lui Dumnezeu“. — Fapte 14: 22.

STRĂMTORAREA înseamnă suferință de pe urma opresiunii sau persecuției. Adevărații creștini consacrați trebuie se fie adevărați soldați. Ca atari, ei sunt din greu apăsați, strămtorați dinlăuntru și dinafară. De afară le vin influențele seducătoare ale lumii, tendința cărora este să i abată din calea cea grea. Dinlăuntru au presiunea cârnii îndărătnice. Satana se folosește de toate acestea, și mărește necazurile fiilor lui Dumnezeu cât mai mult posibil. Această presiune din afară și dinlăuntru reclamă o luptă constantă sânguincioasă și viguroasă. De aceea necazurile ne par de multe ori împovărătoare.

Calea adevăratului creștin este abaterea dela lume, și dela acei cari au și cari iubesc spiritul lumesc. Aceasta îi face pe cei răi să fie față de ei răuvoitori, să-i urască, să le facă rău, ajungând până la prescurtarea acelor cari caută să umble pe urmele Învățătorului. Persecuțiunile acestea vin adeseori chiar dela membrii propriei noastre familii. Ele rup adeseori orice legături între oameni, adese foarte scumpe. Uneori creștinul e persecutat de membrii bisericii nominale, unde până acum găsisse ceva tovarășie. Toate acestea tind a le face sarcina grea și amară. Și numai prin grația lui Dumnezeu poate creștinul să suporte o asemenea presiune.

Mulți, văzând căile creștinilor au remarcat: Eu prefer că nu am nimic de a face cu creștinismul; căci căile lui sunt mai grele ca ale lumii. Dar de ce—întrebăm noi—trebuie să suferi un creștin mai mult decât lumea? Este oare vr'un motiv bun pentru aceasta?

Știind că strămtorările sânt necesare, Sf. Pavel a scris vesel: „Și nu numai pe nădejde ne lăudăm, ci ne lăudăm și în suferințe, știind că suferința pricinuește stăruință, iar stăruința încercare, și încercarea nădejde“. (Romani 5:3,4). Pe timpul când era afară din cale de strămtorat, el a apreciat-o și a spus: „Pentru că micimea de puțin timp a suferinței noastre desăvârșește pentru noi în chip peste măsură spre a covârși o cumpănă vecinică de mări e“.—2 Corinteni 4:17.

Sf. Pavel a apreciat calea ce duce la mărire, și faptul, că indiferent de anii din viața cuiva, cât ar ținea ea nu va fi decât un moment în comparație cu eternitatea de care se va bucura creștinul biruitor cu abundența și eterna greutate a mării. Mărirea aceasta constă din deținerea unui loc în împărăția Domnului nostru, de aceea, pentru încurajarea tuturor urmașilor lui Isus, el a scris că „prin multe strămtorări trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu“.

Watch Tower 15 Mai 1924

RĂȘBOIEREA CREȘTINEASCĂ

„Suferă răul ca un bun ostaș a lui Christos Isus”.—2 Timotei 2:3.

NIMENI nu îndură atâtea greutăți, suferințe și primejdii ca soldații. Soldatul creștin, angajat în slujba lui Isus Christos este în o poziție mult mai primejdioasă decât toți veteranii cari au făcut vitejii în linia focului. Lupta lui este una pe viață și moarte, de izbândă ei depinzându-i existența eternă. Dacă este credincios către Căpitanul său, răsplata îi este viața (Apoc. 2:10), iar dacă este necredincios, nesupus, este pedepsit cu moarte—cu moartea veșnică. [Romani 6:23] Ori cum ar fi, lupta pentru viață înseamnă moarte. Pentru creștini o altă alternativă nu este. „Căci ai murit și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu”. [Coloseni 3:3] Trupul omenesc trebuie să moară, ca să obțină nemurirea făgăduită.

Înainte de a ajunge să cunoaștem greutățile luptei și suferințele și privațiunile din timpul marșului printre dușmanii potrivnici și puternici, noi am visat la o răsplată pe care dorim să o câștigăm. Ce mare lucru—ni-am zis—este să lupti sub ocrotirea Lui împărătească și să înduri aceste ușoare lovituri cari nu sunt vrednice să le compari cu mărirea ce ni-se va da. [Romani 8:18] Mai târziu însăși așteptarea ni-a devenit monotona. Mai apoi am fost chemați în slujbă activă. În lungile marșuri am obosit și sângerat iar viața de soldat a lui Christos ni-a devenit, ni-a părut neplăcută. De multe-ori în încercările noastre cu dușmanul am fost dezarmați și am descurajat. Dușmanul era puternic și mare în număr, iar noi puțini. Lupta ni-s'a făcut fără speranță. Dar în momentul critic am auzit puternica voce a Căpitanului: „Fiți tari și nu vă temeți”. Am prins din nou curaj și am continuat lupta.

BIRUINȚA NE ÎNVESELEȘTE INIMA

Ne place să ne aducem aminte de acel familiar

verset al Scripturii: „Deci zisu-mi-am nu voiu mai aminti de Iehova, nici nu voiu mai vorbi în numele lui; dar cuvântul lui era în inima mea ca un foc aprins, închis în oasele mele”. Ce minunat descriu aceste cuvinte ale lui Ieremia sentimentele din inima poporului Domnului. Ca adevărați oșteni, noi suntem mai dornici de a servi, și pândim cu înfrigurare comanda Căpitanului. În ultimii 40 de ani campania ne-a fost îndârjită. Dar în primăvara anului 1918 ni-s'a spus: *stați*. Unii [și din aceștia unii erau vechi luptători] au plecat din câmpul de luptă și au fost prinși de cursa vrăjmașului. Dar noi am așteptat mereu pe front. Apoi, în sfârșit, campania s'a înnoit. Aceasta e campania Epocii de Aur, și va fi lupta izbânzii. Moartea va fi supusă de către Biruitor.

În trecut oamenii au luptat și au murit pentru cauze nobile ca libertatea, etc. Nimic însă nu e mai scump inimii omului decât viața, o viață înconjurată de un mediu fericit, de o familie, prieteni etc., toți fericiți. Isus Christos, Căpitanul mântuirii noastre, și-a dat viața sa pentru o cauză mult mai nobilă decât a oricărui erou mort pentru rege, țară sau patrie. Christos a murit pentru toți oamenii. El a murit pentruca să redea omului ceea ce pierduse în Eden—viața, o viață perfectă, pe un pământ perfect. Jertfa sa a fost mai mare decât oricare jertfă ce o putea aduce cineva. [Psalm 49:8] Învierea Sa a dovedit, că biruința a fost câștigată.

„Dacă am murit împreună cu dânsul, vii vom fi împreună cu dânsul; dacă răbdăm, vom și împărății împreună cu dânsul; dacă îl vom tăgădui, și el ne va tăgădui”.

„Nimenia slujind ca ostași nu se încureă în lucruri ale vieții, ca să placă celui care a strâns oastea”.

O STĂPÂNIRE IDEALĂ

„Și în zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat, care în etern nu se va nimici; și domnia dela acesta nu va trece la alt popor; ei va sfârși și va rămânea în etern”—Daniel 2:44.

[CONTINUARE DIN NUMĂRUL 5]

RĂȘPLATA REGILOR

IUBIREA lui Dumnezeu a pus în vedere răsplata neprețuită a acelor cari se vor dovedi credincioși până la capăt. Unora ca aceștia li-a zis Isus: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalips 2:10) Viața este marea dorință a fiecărei creaturi sănătoase. Când un fiu al lui Dumnezeu a aflat că a fost ales și primit în familia Domnului, știrea aceasta îi produce multă bucurie. El se bucură de marea eliberare ce-l așteaptă. Insușii lu-și spiritul învățătorului, el pornește pe calea cea spinoasă; și când se potenia sau era aproape se cadă, bunătatea lui Dumnezeu l-a oprit dela cădere.

„Dupăce Creștinul și va fi luptat drumul și va fi triumfat se ajungă în Christos, el va avea natura divină și autoritatea se lucreze, pe care o

descrie în mod deosebit Psalmistul când vorbește despre coroana de aur de pe capul său. Tot timpul dorul inimii sale a fost să trăiască și să vadă pe Domnul. Dumnezeu l-a făcut pe profetul David, care îl tipifica pe Christos, să facă o icoană a clasei împărăției, pe care cei de azi de dincoace de vâl o pot acun vedea și se prindă curaj. Descripția este aceasta: „Iehova, bucare-se regele de puterea ta, și mult veselească-se de ajutorul tău: Tu dorința inimii sale ai făcut-o. Și cererea bazelor lui nu ai respins-o. Căci întâmpinatu-l-ai cu binecuvântările fericirei, pus-ai pe capul lui cunună de aur. Viață a cerut dela tine, și i-ai dat lungime de zile în etern și perpetuu. Psalm 21:1-5.

„Tot pentru încurajarea noastră a exprimat Psalmistul astfel dorința creștinului: „Una cer lui Iehova, aceasta o caut: să locuiesc în casa lui

Iehova toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Iehova și să cerceteze templul său". (Psalm 27:4). Acelora, cari continuă în credință până la sfârșit, li-a spus Isus: „Și eu întocmesc pentru voi împărăție, după cum a întocmit pentru mine Tatăl meu. Ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și veți ședea pe scaune judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel".—Luca 22:29,30.

⁴¹Ce minunată expresiune a neegoismului! Aceștia, cu Christos la o'altă, vor constitui invizibila putere domnitoare a stăpânirii ideale. Guvern, prin care se vor ferici toate familiile pământului. Ce fericită satisfacție a ști, că acești regi vor participa la fericirea creațiunii ce suspină și este în dureri până acum.

FOLOSUL OMULUI

⁴²Pentru om, un guvern ideal e acela, al cărui cap are putere deplină pe care o exercită totdeauna egal, în folosul tuturor și fără părtinire, satisfăcând pe deplin drepturile și privilegiile fiecăruia. Înseamnă un guvern al păcii veșnice, în care poporul va avea toate cu îndestulare, va trăi mulțumit, se va bucura de libertate, de viață și de fericire neîntreruptă. De aceea i s'a părut omului imposibil un guvernământ ideal. Împărăția lui Dumnezeu și a lui Christos va aduce omenirii toate acestea, și mult mai mult încă. Pentruca moștenitorii împărăției să fie pe deplin asigurați, ca să fie întăriți și încurajați, Domnul ni-a dat evidente nenumărate ale fericirilor pe cari le va aduce pe pământ această împărăție.

⁴³N-i s'a dat asigurarea, că Dumnul va fi împărat peste tot pământul (Zaharia 14:9) că stăpânirea va fi pe umerii lui (Isaia 9:6,7), că el va stăpâni de la mare până la mare (Psalm 72,8); că toată puterea și autoritatea este în mâinile împăratului (Matei 28:18), că legea va ieși din Sion, din partea invizibilă a împărăției (Isaia 2:3), că împăratul va domni cu dreptate, și fără părtinire (Isaia 32:1); că la împărăția lui se vor aduna toate popoarele (Facere 49:10); că războaie nu vor mai fi și lumea va trăi în pace, și pacea și împărăția aceasta nu va avea sfârșit (Isaia 2:4; 9:6,7), că poporul va fi îndestulat și va mulțumi toate dorințele sufletului său (Isaia 25:6); că pământul va rodi și va fi abundanță (Isaia 30:23; Psalm 67:6); că nu va mai fi între oameni nici o organizație bestială care să-i oprime, pentrucă Domnul va nimici pe cel apăsător (Psalm 72:4);

că fiecare om va avea casa sa, și va sta sub via sa, și sub smochinul său și nu va avea de cine să se teamă (Mica 4:1-4); că cei ascultători se vor întoarce la zilele tinereții lor, și timpul lor va fi mai fraged decât al copilului (Iov 33:25); că nimeni nu se va teme de boală și nu se va îmbolnăvi (Isaia 33:24); că se va restaura viața tuturor acelor cari s'au dovedit ascultători față de împărat, pentrucă el își dă viața sa ca toți să poată fi vii (Ioan 3:15; 10:10), că acei cari păzesc Cuvântul lui, nu vor muri niciodată (Ioan 8:51; Apocalips 21:4); că pământul, făcut pentru fericirea omului, va fi un paradis și deșertul va înflori (Isaia 35:1); că fiecare va cunoaște pe Domnul Isus și va îmbucura de fericire fără sfârșit, cântând imnuri de preamărire Domnului în veacul veacului.—Isaia 11:9; Psalm 150:6.

⁴⁴Împărăția lui Dumnezeu va aduce pe pământ, pentru om, o stare de lucruri ideală, va fi o stăpânire ideală. Creștinii nu se indoesc cătuși de puțin, că aceasta este adevărat și că împărăția începe acum. Noi nu ne luăm după unele fabule, ci avem asigurarea cuvântului lui Dumnezeu spus prin gura sfinților săi profeți. (2 Petru 1:15-21) Aceste profeții s'au împlinit și se împlinesc; și știm, că aurora a venit și că portalurile Epocii de Aur se deschid în lături.

⁴⁵Domnul va face un lucru scurt și repede pentru a anunța împărăția sa înainte de sfârșitul complet al ordinii celor rele. Timpul este scurt, și privilegiile mari, încât nu se poate spune în limba omenească. Linia este trasă distinct; lupta e pe cale și va fi luptată până la sfârșit; campania progresaază cu intensitate.

⁴⁶Fiecare creștin iubitor de Dumnezeu și care posedă zelul lui Christos, să dea acum expresie deplină neegoismului, preamărind pe acel ce ne-a scos din întuneric la lumina lui cea minunată. Împărăția cerurilor este aici. Însărcinarea noastră este acum să o vestim în toată lumea. Fericii acei, cari împlinesc această însărcinare. Soldații crucii, mergeți zeloși și tari spre victorie și spre fericirea cea fără margini.

INTREBĂRI BEREANE

Care e răsplata dela sfârșit? Care e partea glorioasă de aici a creștinului? Și care este dincolo? § 38-41.

De ce a părut imposibil oamenilor un guvern ideal? Se va realiza cândva un guvern ideal? Cum? § 42, 43.

Unde se va împlini guvernul ideal? Încep oare a se împlini acum profețiile referitoare la el? Trebuie oare continuată vestirea neîntrerupt până la victorie? 44-46.

Watch Tower 1 Maiu 1924.

STUDIUL DIN VOLUMUL III. CAPITOLUL VI.—LUCRUL SECERISULUI

HAINA DE NUNTĂ

(CONTINUAȚIE DIN NUMĂRUL 4)

LA CERCETAREA acestor parabole nu trebuie să facem greșală, a presupune că toate fecioarele chibzuite au intrat la nuntă—în odaia de ospăț a pregătirii ultime și deosebite—și că ușa s'a închis înainte de a fi început cercetarea amiu-

tă. Ușa prilejului stă încă deschisă pentru toți sfinții, cari prin credință sunt îmbrăcați în haina de nuntă a dreptății lui Christos. Vestea: „Iată Mirele, încă nu a încetat, ei merge înainte. Fecioarele chibzuite merg încă spre a-l întâmpina

și intră cu el la nuntă: iar cele nechibzuite încă nu s'au reintors cu unt de lemn în vasele lor. Inșă de când „veni împăratul“ [dela 1878, paralela după timp, a luării slujbei de împărat al iudeilor din partea Domnului nostru—Matei 21:1-13] e în curgere cercetarea și examinarea oaspeților cu privire la prețuirea din partea lor a hainei de nuntă. Și până când tot mai multe dintre fecioarele chibzuite aud de prezența mirelui și intră la nunta plină de bucurie, unele cari sunt deja acolo se adevăresc de nevrednice a mai rămânea la nuntă și li se leagă mâinile și picioarele; și prețuirea lor și înțelegerea adevărului prezent—a adevărului prezenței Domnului și a muncii prezente și viitoare—începe a deveni tot mai întunecată, așa precum dovezile false ajung la presupuneri false, la fel cu temperamentul [fîrea] înclină mai iute sau mai târziu spre a lua lucrurile după părerea lumească, spre „întunecul cel mai din afară“—numit astfel în comparație cu lumina ce o primesc acum *înlăuntru* sfinții imbrăcați cuviincios. Și fără îndoială toate fecioarele cari intră, trebuie să fie cercetate cu privire la acest lucru. Fericiți și fără teamă vor fi în cercetarea aceasta toți aceia, cari pot cânta din inimă:

Credința mea eu o zidesc,
Pe cuvântul sfânt și ceresc;
Alt-ceva trece ca spuma,
Christos ca stâncă 'n veii va sta.

Cine în El să creadă,
Pe năsip nu mai zidește;
Pe năsip nu mai zidește!

De și-i fața Lui ascunsă,
Mîla Lui mă încunjură:
Poate veni ori ce viitor,
Pe-aceasta stâncă sunt sigur.

Legământul, scump sângelo,
Mă scutește 'n primejdie;
Chiar toate de s'ar risipi,
Christos în veii stă neclătit.

Iar când Isus va judea,
Și celor morți „sus“ va striga:
Dreptatea lui mie 'mi va fi,
Haina în care voi luc.

SFÂRȘITUL CHEMĂREI ÎNALTE NU E ÎNCHIDEREA UȘEI

SCRIPURA nu arată data exactă, când se va închide ușa la nuntă, cu toate că arată în mod lămurit că ea nu se va închide înainte de ce li se va da prilej *tuturor* „fecioarelor“ de a intra și după ce toate cele chibzuite sau gătite au făcut aceasta.

O „ușă“ deschisă simbolizează un prilej a intra în anumite stări sau drepturi. O ușă închisă reprezintă sfârșitul unui astfel de drept sau prilej. Privilegiul, invitarea sau prilejul Veacului evanghelic care oferă credincioșilor în Christos—sub condițiuni restrânse—*intrarea* în moștenire alături cu El în împărăția cerească și la natura dumnezească e „ușă“ prin care „am și avut apropierea prin credință la acest dar, în care stăm“,

adecă în nădejdea de a fi părtași mărireii lui Dumnezeu. (Romani 5:2) Ușa aceasta, care a stat deschisă veacul întreg, odată se va închide; și ușa din parabola celor zece fecioare descrie închiderea aceasta—sfârșirea desăvârșită a tuturor acestor prilejuri și favoruri deosebite. Parabola despre fecioare descrie numai întâmplările la sfârșitul veacului acestuia printre aceia cari sunt și aparțin bisericii adevărată. „Ușa“ parabolei reprezintă, că „fecioarelor chibzuite“ le vor sta înainte în timpul secerișului anumite prilejuri deosebite, cari vor fi îndeplinirea și ținta întregului dar al Veacului evanghelic; iar închiderea ușei, când fiecare din clasa aceasta se va fi folosit de astfel de prilejuri deosebite, înfățișează sistarea [sfârșirea] *tuturor* darurilor și prilejurilor deosebite ale Veacului evanghelic; căci nunta reprezintă în întregime *toate* drepturile și privilegiile evanghelice, fiind o înfățișare a culmei darului dumnezeesc, spre care conduc toate celelalte daruri—măririle mult așteptate ale împărăției.

³Observă „ușa“ aceasta a ocaziunii și a privilegiului deosebit, care se va închide în curând. Domnul nostru a numit-o poartă, și zise că a o afla și a intra prin ea va fi greu de tot în tot cursul Veacului evanghelic, și ne-a îndrumat se facem eforturi serioase spre a intra, dacă vom să ne împărtășim de nemurirea și de cinstea împărăției, spre care conduce ușa aceasta și nici una alta. El zise deci: „Siliți-vă să intrați prin poarta cea strâmtă, că mulți, zic vouă, vor căuta să intre și nu vor putea.“ (Luca 13:24,25) Drumul acesta îngust precum am văzut deja (Volumul I, Capitol 9), e drumul jertfîrei de sine în interesul planului și muncii Domnului. Drumul acesta prin împrejurările timpului prezent, prin împotrivirea spiritului lumii contra adevărului și a dreptății, e făcut atât de îngust, încât cel ce calcă pe urmele Conducătorului și Înaintemergătorului nostru va afla că drumul e îngust și greu, și că va avea să sufere urmări și persecuțiuni. A merge pe drumul acesta, precum ne-a dat pildă Domnul nostru ca să călcăm pe urmele sale, nu înseamnă numai o atitudine pasivă de voință se ne transformăm în spiritul său, ci și aceea, că pe lângă toată primejdia să dezvoltăm un zel energie în lățirea adevărului său. Și toți aceia cari atât de fideli ca și el, merg pe drumul acesta îngust credincioși până la moarte, sunt părtași cu suferințele sale și la timpul său vor lua parte la mărirea sa la nuntă—la mărirea ce se va arăta la descoperirea sa și la împărăția sa.—Filipeni 3:10; 1 Petru 4:13.

⁴Având în vedere ținta măreață ocaziunea deosebită de a umbla pe drumul acesta îngust al jertfîrei de sine, e cel mai mare privilegiu ce s'a dăruit vre-odată vre-unei ființe. Privilegiul de a suferi cu Christos pentru cauza sa, după ce mai întâi l-am recunoscut ca mântuitor al nostru, e deci ușa și singura ușă a privilegiului, prin care se poate intra în „mărire“ ca mireasă și urmași ai lui Christos.

⁵Trei drumuri sunt prin care s'ar putea arăta închiderea uşei acestora: întâi, prin o afirmare hotărâtă a B-liei în ce priveşte data pozitivă; a doua prin întoarcerea opiniei publice [păreri mulţime] cu privire la adevăr, încât credinţa şi zelul în serviciul său n'ar mai afla împotrivire, şi când a mai suferi alături cu Christos pentru adevăr, n'ar mai fi cu putinţă; sau al treilea, prin o astfel de stare a lucrurilor în lume, prin care s'ar împiedeca efectiv orice posibilitate a aceluia serviciu, aşa încât n'ar mai fi prilej pentru nime de a intra în munca aceasta şi a-şi putea desvolta şi adevăra iubirea şi credinţa prin străduinţa şi faptele lor.

⁶Cu toate că ni se spune hotărît că uşa se va închide odată cu secerişul veacului de azi, totuşi Biblia nu ne arată data pozitivă; şi cu toate că după timpul de mare strămtorare va fi o mare schimbare a păreri generale în folosul adevărului şi al dreptăţii, totuşi nici de cum nu avem vre-o aluzie că o astfel de stare a lucrurilor s'ar putea ajunge înainte de a se sfârşi pe deplin timpul secerişului. Avem însă o aluzie lămurită, că uşa se va închide în felul amintit mai pe urmă; căci, înainte de ce se revarsă ziua de o mie de ani, suntem făcuţi atenţi dinainte cu privire la o noapte, în care nimenea nu va putea lucra—„So-seşte dimineaţa dar întunecoasă ca noaptea”—Isaia 21:12; Vezi Vol. 2, capitalul 8.

⁷Drumul cel îngust deschis înaintea noastră e privilegiul deosebit de a lucra acum cu Domnul împreună, şi când a arăta spiritul său, al umilinţei al zeului şi al credinţei faţă de Dumnezeu şi adevărul său se va putea numai pe preţul avantajelor lumeşti fiindcă a reprezenta lucrurile şi adevărurile ce le-a spus el ne face foarte neplăcuţi, iar încercările noastre de a cinsti numele său şi a binecuvânta pe deaproapele nostru cu adevărul, lăsând să lumineze lumina noastră, ne aduce ocară, ponegriri şi urmăriri de tot felul. Şi dacă poarta cea îngustă deschisă înseamnă după cum am văzut, privilegiul de a ne jertfi astfel, credincioşi până la moarte, coste orice, atunci urmează, că *încetarea tuturor acelor posibilităţi* spre a lua astfel de parte la serviciu şi suferinţe, e *închiderea uşei*, închiderea drumului îngust spre mărirea şi moştenirea viitoare. Moştenirea noastră alături de Christos e condiţionată de credincioşia noastră în serviciul său, cea ce înseamnă a suferi acum împreună cu el.—Romani 8:17; 6:7.

⁸A suferi alături cu Christos e însă, precum am văzut, nu suferinţa obicinuită, ce suferă toţi acei ce ajung în stare decăzută, ci numai o astfel de suferinţă, ce decurge mai mult sau mai puţin deadreptul din urmarea exemplului lui Christos, dela prezentarea adevărilor nepopulare şi descoperirea greşelilor populare. Aceea a fost cauza tuturor urmărilor, suferinţelor şi pagubei acelora, cari păşesc pe urmele sale. Ei sunt părtaşi ai suferinţelor lui Christos acum, însă la sfârşit vor fi aflaţi de vrednici a primi răsplata unei astfel de credinţe. Aceasta în decursul întregului veac

creştinesc a costat muncă jertfitoare de sine şi suferirea ocărei în sămănarea şi udarea sămânţei învăţăturilor lui Christos; iar acum la sfârşitul veacului înseamnă o asemenea credinţă şi o asemenea statornicie în munca secerişului ce e acum în curgere—chiar şi până la jertfirea vieţii, fie că se întâmplă aceasta în serviciul Mântuitorului prin moarte de toate zilele, sau prin moarte de martir.

⁹Vrednicia bisericii, fecicarelor, a fi odată mireasa, femeia mielului, nu constă numai în aceea, a fi lipsit de păcate; cu toate că va fi sfântă şi „fără prihană”—fără „pată sau încreţitură sau ceva de felul acestora” (Efeseni 5:27), va fi făcută „mai albă ca zăpada” în fântâna cea mare a iubirei mântuitoare, în urma meritului mântuitorului ei. Atât e de lipsă pentru *fecicare*, cine voeste se fie aflat vrednic de viaţă vecinică. Totuşi pentru a fi Mireasa Meului, ea trebuie nu numai să fie curată ca o fecioară, şi pe lângă aceea liberă de legătura păcătoasă cu lumea, ci trebuie să fie mai mult, cu mult de cât atâta. Trebuie să fie foarte asemănătoare Domnului ei şi să urmeze atât de exact sfatul său şi să calce atât de corect pe urmele sale încât de dragul lui şi pentru aceleaşi principii ale adevărului şi dreptăţii să fie un suferitor, un martir, precum el a fost. Trebuie să dovedească că are o iubire arzătoare pentru Mire şi o evlavie neobosită în ce priveşte numele şi principiile sale, aşa încât să dorească a fi batjocorit şi osândit de către cei lumeşti, precum a fost el, pentru supunerea faţă de învăţăturile sale.

¹⁰Pentru a forma şi demonstra acest caracter, trebuie să fie cercetată şi probată. Şi numai acelea cari sunt probate şi desvoltate în felul acesta, şi prin probe sunt aflate de credincioase, vor fi recunoscute şi însuşite din partea Domnului şi a moştenitorului alături de el. Precum este scris: „Fericit este bărbatul care rabdă ispită, că lămurit fiind va lua a vieţii cunună, pe care a făgăduit-o Domnul celor care-l iubesc.” Va să zică, să primim cu bucurie orice încercare a credinţei noastre, ca un prilej nou de a arăta Mirelui puterea şi tăria iubirei noastre, şi ca o altă dovadă de a fi vrednici de iubirea sa, de încrederea sa şi de înălţarea mult dorită. Cei cari se vor împărtăşi cu Domnul de fericirea viitoare, sunt nu numai *chemăşi* şi alesi ci şi *credincioşi*, până la moarte.—Apocalips 17:14.

¹¹Astfel să vede, că uşa ocaziunii de a lua parte cu Christos Domnul nostru la munca veacului evanghelic, se va închide când vine noaptea când nimenea nu va putea lucra. Şi cine până atunci nu şi-a arătat însuşirile trebincioase de caracter prin slujba credincioasă, şi cine nu şi-a dovedit supunerea şi iubirea sa şi zelul său pentru Domnul şi adevărul său (Matei 10:37; Marcu 8:38), pentru acela atunci e prea târziu, a mai voi se face aceasta. Precum e arătat în parabolă, se adevărează că „fecioare nechibzuite”, căci lasă să treacă prilejul cel mare şi strălucit, a suferi cu el şi pentru el, cu cine ei ar voi atât de bucurăşi a stăpâni. În timpul acesta numărul dinainte

orându-l de Dumnezeu al acelor care vor forma pe cei aleși, va fi fost chemat, ales și prin cercetări va fi aflat vrednic, a fi „asemănat la față cu chipul Fiului Său”. (Romani 8: 29) Secerișul se va sfârși, timpul de vară al îndurării va trece, și mai rămâne numai arderea neghinei, pentru a curăți țarina [lumea] și a o pregăti cu desăvârșire pentru sămăntura mai mare a veacului de o mie de ani.

INTREBĂRI BEREANE

Cercetând aceste parabole, înțelegem noi că ușa se închide înainte de a începe cercetarea? 1.

Azută Scriptura data exactă la care ușa la nuntă se va închide? 2.

Ce se înțelege prin o ușă „închisă” și „deschisă”? Ce reprezintă ușa și această parabolă? 3.

Cu care nume a mai numit-o Domnul nostru „ușa” aceasta a ocaziunii, care are să se închidă în curând? 4.
Care sunt cele două trăsături de caracter ce se cer celor ce vor să umble în calea strâmtă? 5.

Care o deci singura ușă pentru noi la cinste și glorie ca mireasa lui Christos? 6.

În care trei moduri se poate observa timpul închiderii „ușei”? 7.

Dintre aceste trei moduri în care găsim înțelesul mai clar, ce ușa se va închide? 8.

Ce însemnează conlucrare cu Domnul în timpul prezent? De aceea ce trebuie să însemneze închiderea oricărui astfel de ocaziune? 9.

Ce însemnează a suferi cu Christos? Ce a însemnat în decursul vârstei evanghelice, și ce înseamnă ea pentru timpul secerișului? 10.

Ce se va cere tuturor acelor care vor să fie aflați vrednici pentru viața eternă? Ce mai trebuie să se pretindă dela Mireasa, soția Meluhiz? 11.

INTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

[CONTINUARE DIN PAGINA 92]

de al servi, de al recomanda căile bune. Toate hotărârile bătrânilor în ce privește adunarea, ca studii, câte adunări se fac, când, etc. trebuie să fie ratificate sau votate de adunare, altfel ele nu-s valabile.

Datoriile președintelui sunt următoarele: Se aducă înaintea adunării toate propunerile și planurile de muncă discutate de către bătrâni: să expună punctul de vedere al bătrânilor, asupra propunerilor aduse de ei. Bătrânii să conducă sfaturile și discuțiile în armare asupra acestor lucruri și să încheie orice afacere printr-un vot al adunării. A doua lui datorie este de a-luce la îndeplinire toate hotărârile adunării. A treia, de a împărtăși pe bătrâni care când se servească, împărtășind în așa fel ca toți se servească pe rând, inclusiv el însuși. Fiecare bătrân trebuie să știe cu cel puțin o săptămână înainte că în Duminica viitoare are să servească. Dar dacă între timp ar interveni ceva ca să nu poată servi, trebuie să avizeze imediat pe președinte ca acesta să poată pune pe un altul în locul lui.

Noi credem că se face o mare greșală când bătrânii merg la adunare fără se știe care are să servească și acolo se imbie unul pe altul. Acel serviciu nu corespunde ordinii Biblică și cauzează pagubă atât bătrânului care vorbește fără se fie studiat, cât și adunării care primește lucrurile ca dela unul care nu s'a pregătit. Formula aceea, că „cel îndemnat de duhul Domnului se vie la masă să ne vorbească” nu se aplică decât la învățăturile false. Adevărul trebuie studiat. Cu măzgăritarea omul umblă cu mai multă grijă ca cu piatră. Deci bătrânii trebuie să studieze și trebuie să aibă timpul necesar pentru aceasta. Abaterea dela această regulă se poate practica numai în cazuri speciale și rari, *când nu* este alt mod.

Să lustrăm: Să zicem că adunarea din Cluj și-a ales 6 bătrâni: pe Petru, Iacob, Ioan, Grigore, Marin și Pavel. Cel șase bătrâni, împreună cu diaconii se întrunesc și aleg pe Pavel să fie președintele sau logosul lor. Pavel imediat aranjează următoarele: Petru servește Duminică în 6 Iulie, Iacob în 13 Iulie, Ioan

în 20. Iulie, Grigorie în 27 Iulie, Marin în 3 August, iar Pavel în 10 August. După aceea se începe iarăși cu cel dintâi, și așa tot anul. După aceea aranjează și împarte pe bătrâni pentru serviciile studiilor. De pildă: sunt pe săptămână două adunări, una Miercuri seara la care se studiază Harfa, alta Vineri seara, la care se studiază Vol. VII. sau Tabernacolul. Pe Petru îl pune să conducă una lună de zile studiul din Harfa, Miercuri seara, pe Iacob să conducă una lună de zile studiul de Vineri seara. Iar pe Grigorie îl pune să conducă una lună de zile studiul de Duminică din Turnul de Veghere. Și după aceea pe ceilalți. În felul acesta fiecare știe de ce are să se țină și fiecare își știe datoria lui când trebuie să servească.

Datoria președintelui este de a supraveghea ca fiecare să-și facă datoria bine și la timp, îndreptând imediat orice abatere.

E bine ca bătrânii să se sfătuiască cât mai des între ei cu privire la mersul adunării și interesele ei spirituale. Totodată este o datorie a lor față de Domnul de a găsi căi și mijloace pentru o răspândire cât mai largă a adevărului nu numai local ci și în jur. Deci e bine ca cel puțin în fiecare lună odată să se întrunească pentru a se sfătui astfel și apoi se propune adunării ceea ce ar găsi că ar fi bine să se facă. O datorie a președintelui este de ai întruni pe bătrâni ori de câte ori nevoia o cere.

Rolul președintelui nu este de a domni peste ceilalți, sau de ai forța la anumite idei ale sale. Dreptul lui se mărginește la ducerea la îndeplinire a hotărârilor bătrânilor și a adunării. Ca un membru dintre bătrâni și din adunare el are dreptul să-și deie părerea ca oricare altul: dar ce hotărăște majoritatea aceea are el să ducă la îndeplinire, fie că se unește cu părerile sale sau nu.

Noi credem că dacă s'ar urma regula și ordinea de mai sus frații și adunările ar fi mult binecuvântate și multe neînțelegeri și neplăceri ar fi încunajurate. S'ar desvolta o muncă mai încordată printre toți frații pentru răspândirea adevărului, ce se cere atâta în timpul prezent.